

... i malgrat tot, la vida vencerà

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fa uns quants dies que, en el lloc on es representa la sobirania nacional, partits polítics d'un gran espectre ideològic es van posar d'acord a aprovar una llei que promou el suïcidi assistit i l'eutanàsia activa, en el sentit de posar-los a l'abast —oh contradicció!— en el sistema de salut estatal. Això conculca el deure de l'Estat de promoure el bé i la vida dels seus súbdits; posant, a més, en mans del personal sanitari, el qual té per vocació i missió promoure la salut i la vida dels individus, l'execució de la decisió de llevar la vida d'una altra persona.

Els cristians no podem pas restar impassibles enfront d'aquest atemptat contra la vida humana sota la capa d'una llibertat mal entesa i una falsa compassió. Els creients hem d'estar ben actius en defensa de la vida de l'ésser humà. En aquest cas, en l'atenció als malalts i ancians. Ningú no desitja morir si té al costat una mà que li dona calidesa i suport. Cap persona atesa en totes les seves dimensions, incloent-hi el sentit espiritual, no deixa decaure el seu ànim per a continuar lluitant per la vida, tenint al costat els éssers estimats. Qui pot decidir per la vida d'un altre? Qui és l'amo de la vida d'una persona? La dignitat de la persona humana demana que es respecti la

seva vida fins al darrer alè. L'hem d'acompanyar amb les cures pal·liatives i mai infringir-li la mort.

Els professionals del món sanitari —ho dic als cristians i als homes i dones de bona voluntat— heu de fer ben vostre el dret d'objecció de consciència davant aquesta llei totalment injusta que atempta contra la veritat i la caritat. Ningú no us pot obligar a infringir el manament ben clar de Déu, inscrit en tota consciència humana: «No mataràs.» El testimoniatge dels cristians en l'àmbit sanitari és fonamental en aquests moments de confusió, en els quals els més senzills i pobres poden caure en la fal·làcia que el que una llei permet és bo.

A tots els creients enmig d'un món en el qual moltes ideologies paganes van fent present la manca d'esperança, que s'expressa en desamor a la vida humana, se'ns demana el testimoniatge d'un sentit de la vida diferent del de molts. El cristià ha de manifestar, sobretot amb les seves obres de misericòrdia, que Crist ens ha alliberat, i que la fe en ell ens aporta la llum de la vida, la qual ens fa valorar les persones, sense cap distinció, d'una manera diferent, veient sempre en l'altre un ésser estimat de Déu.

